

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. София, 19 май 2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на петнадесети април през две хиляди и двадесет и втора година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА
ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при участието на секретаря Марияна Петрова и в присъствието на прокурора Кирил Иванов, като изслуша докладваното от съдията Елена Каракашева наказателно дело №103/2022 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по жалба на подсъдимия Д. В. Д., подадена чрез упълномощения му защитник адв.Е. Й. срещу решение №26/08.12.2021г., постановено по ВНОХД № 41/2021г. от Военно-апелативен съд. Ангажирани са всички касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК.Според изложените в подкрепа на касационния повод по чл.348, ал.1, т.2 от НПК оплаквания, доказателствената и аналитичната дейност на въззивния съд е в разрез с установените правила за оценка и анализ на доказателствата, в резултат на което вътрешното убеждение е опорочено.В контекста на вменената на подс.Д. престъпна дейност по чл.321, ал.3, вр. ал.2 от НК се поддържа, че част от фактическите изводи на въззивния съд са изградени въз основа на недопустими източници на доказателства, имащи характеристиките на оговор, а освен това същите са приобщени в нарушение на чл.281, ал.8 от НПК и на чл.18 от НПК.Въведен е и довод за допуснато нарушение по смисъла на чл.303 от НПК, обоснован с твърдението, че фактическите изводи относно множеството пътувания на подсъдимия и сключените от него сделки по закупуване на спирт са въз основа на предположения. Без надлежна доказателствена опора е и съдебният извод, според който подсъдимия е знаел какъв точно е предмета на упражняваната от майка му /св.А. Д./ търговска дейност. Настоява се също, че въззивният съд е игнорирал част от доказателствените източници, по конкретно – показанията на свидетелите, които сочат, че не познават подсъдимия и не са имали търговски отношения с него.На плоскостта на вторичната престъпна дейност, инкриминирана по чл.234, ал.2, т.2, вр. ал.1 от НК се настоява, че показанията на свидетелите П., К. и И. са кредитирани в нарушение на чл.118,

ал.2 от НПК.Допуснатите нарушения на процесуалните правила са обусловили и неправилно приложение на материалния закон. В допълнението към въззивната жалба са изложени оплаквания, според които обвинителният акт страда от непълноти, тъй като не са изложени обстоятелства кога, по какъв начин и с какво действие подс.Д. е включен в ОПГ. Твърди се също, че извън съдебното внимание са останали и обстоятелствата за оказан натиск върху останалите участници в ОПГ-то и ръководителите на същото, свързан с това, че продължителното им задържане под стража е причината, поради която са сключили споразумения, което съставлява нарушение по смисъла на чл.31, ал.2 от НПК.Явната несправедливост на наложеното наказание е обоснована с това, че то се разминава с изискванията на чл.35, ал.3, чл.36, ал.1 и ал.2 от НПК.

Отправеното искане е за отмяна на въззивният съдебен акт и оправдаване на подс.Д.

На съдебно заседание пред касационния съд подсъдимият Д. не се явява.Същият се представлява от упълномощения защитник адв.Й., който поддържа представената от него жалба и допълнение към нея, доразвивайки някой от доводите.

Представителят на ВКП дава заключение, че жалбата е неоснователна.Въззивният съд не е допуснал сочените с нея нарушения, ангажиращи касационните основания по чл.348, ал.1 от НПК.Счита, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от процесуално легитимиран субект срещу въззивен съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, в установения в закона срок. Разгледана по същество е основателна, макар и не по всички изложени съображения.

Процесуалното развитие на делото е следното:

С присъда № 1 от 10.01.2020 г., постановена по НОХД №288/2018г. по описа на Софийски военен съд, подсъдимият Д. В. Д. е бил признат за виновен в извършване на следните престъпления:

- по чл. 321, ал.2 от НК , като му е било наложено наказание от една година и три месеца лишаване от свобода;

- по чл. 234, ал.3,т.2, вр. ал.1, пр.2 от НК, като му е било наложено наказание от две години лишаване от свобода и същият е бил лишен от право да упражнява търговска дейност за срок от пет години;

На основание чл. 23, ал.1 от НК съдът определил едно общо най-тежко наказание на подсъдимия Д.– две години лишаване от свобода, чието изпълнение отложил за срок от четири години, като на основание чл.23, ал.2 от НК присъединил и наказанието лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от пет години.

С присъдата, подс.Д. бил признат за невиновен и оправдан за това да е извършил престъпление по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1 от НК.

Разноските по делото били възложени в тежест на подсъдимия.

Така постановената присъда била проверена по въззивен ред, като въззивното производство било образувано по жалба на защитника на подсъдимия

Д., адв.Й. С решение №21 от 24.08.2020г., постановено по ВНОХД№17/2020г. по описа на Военно-апелативен съд, присъдата била отменена, а делото върнато за ново разглеждане. Въззивната инстанция констатирала допуснати от решаващия съд съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните, изразяващи се в липса на мотиви

При новото разглеждане на делото, с присъда №2 от 29.06.2021 г., постановена по НОХД №149/2020 г. Софийският военен съд, е признал подсъдимия Д. за виновен, за това, че:

-за времето от м.юли 2014г. до 14.12.2017г. на територията на РБ –област Кюстендил, област Благоевград и област Пловдив е участвал в организирана престъпна група, заедно с участниците А. Х., Д. В., Е. Х., Т. И. и Р. С., ръководена от А. Д. и А. К., като групата е създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2, т.2, вр. ал.2 и чл.55, ал.1, т.1 от НК го осъдил на наказание една година и три месеца лишаване от свобода;

-на 12.10.2017г., в района на гр.Дупница, в л.а. марка „Я.“, с рег.№., при предварителен сговор с А. Д., държал акцизни стоки -320 литра неденатуриран етилов алкохол с обща пазарна цена 3858,93лв., с дължим акциз от 2907,41лв. без бандерол, когато такъв се изисква по закон –чл.4,т.1,вр.чл.2,т.1 от ЗАДС, като деянието не представлява маловажен случай и на основание чл.234, ал.2, т.2, вр. ал.1, пр.2 /в ред. преди ЗИДНК, обн. ДВ, бр.7 от 22.01.2019г./, вр. чл.2, ал.1, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК го осъдил на наказание една година и шест месеца лишаване от свобода и на основание чл.37, ал.1, т.7 от НК го лишил от правото да упражнява търговска дейност за срок от три години.

На основание чл. 23, ал.1 от НК съдът определил едно общо най-тежко наказание на подсъдимия Д.– една година и шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение отложил за срок от три години, като на основание чл.23, ал.2 от НК присъединил и наказанието лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от три години.

С присъдата, подс.Д. бил признат за невиновен и оправдан за това да е извършил престъпление по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1,пр.1 от НК.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства по делото и възложил разноските по същото в тежест на подсъдимия.

Така постановената присъда била проверена по реда на глава XXI от НПК, като въззивното производство било образувано по жалба на упълномощения защитник на подсъдимия –адв.Й..С решението, предмет на настоящия касационен контрол същата била потвърдена.

Преди всичко следва да се очертаят пределите на настоящата касационна проверка, които са стеснени до осъдителната част на въззивното решение. Оправдаването на подс.Д. по първоначално предявеното му обвинение по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1,пр.1 от НК не се оспорва, което съответно стеснява пределите по чл.347, ал.1 НПК до указаната в предходното изречение част от проверявания съдебен акт.

На следващо място, направеното от адв.Й. искане за оправдаване на подс.Д. от касационната инстанция изисква уточнението, че това принципно е допустимо и възможно в хипотезата на чл.354, ал.1, т.2 от НПК, но единствено и само в рамките на приетите от въззивния съд фактически обстоятелства, а видно от направените възражения точно те се оспорват с оплаквания за допуснати съществени

процесуални нарушения в аналитичната и доказателствената дейност на съда. Ето защо, подадената касационна жалба изисква произнасяне преди всичко по основателността на наведените в нея оплаквания, ангажиращи касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Тук е мястото да се посочи, че всички съображения, изложени в касационната жалба и допълнението към нея, както и тези наведени от защитата в съдебното заседание пред ВКС са свързани с основанието по чл.348, ал.1, т.2 НПК. Отделни, конкретни данни в подкрепа на релевираните основания по чл.348, ал.1, т.т.1 и 3 НПК не се посочват, което налага извод, че последните две касационни основания се претендират като последица на допуснатите от решаващия съд съществени нарушения на процесуални правила, според жалбоподателя.

При така направените уточнения, настоящият касационен състав намира, че оплакванията на касатора, ангажиращи основанието по чл.348, ал.1, т.2 НПК са основателни. Обобщено може да се изведе, че при съдебното разглеждане на делото са нарушени процесуалните изисквания за проверка и надлежна оценка на доказателствата, а в мотивите на обжалваното въззивно решение се констатира празноти по оценката на един или друг източник на доказателства, като не става дума за пестеливост и лаконичност, а за липса на съображения. В контекста на вменената престъпна деятелност по чл.321, ал.3, пр.2, т.2, вр. ал.2 от НК съдебният състав е игнорирал и задължението си да изложи всички факти и обстоятелства, очертаващи противоправното поведение на подсъдимия Д., за когото съдебното производство се провежда по общия ред и да посочи доказателствените източници, залегнали в основата на фактическите му констатации.

Подсъдимият Д. е бил обвинен в две отделни престъпления, извършени в условията на реална съвкупност-по чл.321, ал.3, пр.2, т.2, вр. ал.2 от НК и по чл.234, ал.2, т.2, вр. ал.1, пр.2 /в редакцията преди ЗИДНК, обн. ДВ, бр.7 от 22.01.2019г./ от НК. Следва да се отбележи на първо място, че касационния съд не споделя отправения с допълнението към жалбата упрек, свързан с качеството на обвинителния акт. Според жалбоподателя, съществен недостатък на съдържанието на обвинителния акт, правещ го негоден да изпълни процесуалната си функция спрямо подс. Д. е липсата на описано в него онова поведение, чрез което според прокурора този подсъдим е реализирал изпълнителното деяние по чл. 321, ал. 2 НК - участие в организирана престъпна група. Прочитът на обвинителният инструмент сочи, че той не страда от заявените в сезирация документ непълноти. Макар преобладаващата част от обвинителните констатации да касаят дейността на св.А. Д., за която наказателното производство е приключило със споразумение, в обвинителния акт се съдържат достатъчно фактически данни, позволяващи на подс.Д. да разбере в какво точно престъпление е обвинен и съответно да реализира правото си на защита в пълен обем. Несъмнено, фундаментално в наказателния процес е изискването в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът да уточни фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в него. Макар и семпло поднесено, в конкретния случай, фактическото обвинение отправено срещу подс.Д. по посочения текст от наказателния закон не е неясно до степен, отнемаща възможността му да узнае в какво е обвинен, като в този смисъл не рефлектира по съществен начин върху правните му възможности за защита. Конкретиката относно участието му в организирана престъпна група прокурорът е преценил като постигната

чрез формулиране на негова роля в същата (стр. 11 -16 от обвинителния акт) и чрез посочване на активността, която той е реализирал –закупуване на акцизни стоки без бандерол от склад, находящ се в гр.Пловдив, складова база „Х.“ЕООД. Формулирано по този начин, обвинението определя достатъчно ясно претенцията на прокурора и съответно предмета на доказване от гледна точка на претендираното престъпление по чл. 321, ал. 3 вр. ал. 2 НК, като осигурява на подсъдимия Д., знание за съдържанието и естеството на обвинението. Това е добре видно от цялостното участие на този подсъдим в съдебния процес и изричното му заявление в началото на съдебното следствие пред първостепенния съд /в с.з. на 03.02.2021г./, че разбира обвинението. От тук-нататък ангажимент на съда е била проверката на доказателствената обезпеченост на направените от прокурора фактически изводи и възможността за успешно адаптиране на нормата на чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК към тях.

Останалите възражения на касатора условно могат да се обособят в две групи - такива, относими към обвинението по чл. 234,ал.2,т.2,вр. ал.1 от НК и възражения, свързани с обвинението по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК.Всички те са споделими.

По възраженията, относими към обвинението по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК:

Идентични с отправените пред касационния съд оплаквания защитата на подс.Д. е навел и пред въззивния съд.Те обаче са получили само привиден отговор.За да утвърди осъждането на подс.Д. по този пункт от обвинението, въззивният съд се е солидаризирал с фактическите и правните констатации на първостепенния съд, съпътствано с декларации за верността им, като е пренебрегнал факта, че посочването на конкретните доказателства, от които е извлечено съществуването на организирана престъпна група с участници А. Х., Д. В., Е. Х., Т. И., Р. С. и подс.Д. Д. и изтъкването на конкретни факти за поведение на всеки от тях, носещо белезите на участие в такава престъпна група, е заменено в решението с обобщаващи умозаклучения с декларативен характер, придаващи на изводите характер на предположения, но не и на следствие от успешно протекъл доказателствен процес.Нещо повече, акцент в проверявания съдебен акт, в частта, съдържаща фактическите изводи, е поставен основно върху дейността на св.А. Д., а тази на подс.Д. е сведена до еднократно придружаване на св.Д. на 19.07.2014г. и до неколkokратни /21 бр./ придружавания на същата в периода 07.04.2017г. до 12.10.2017г., като последната дата касае обвинението за извършеното вторично престъпление по чл.234, ал.2, т.2, вр. ал.1, пр.2 от НК.Поведението на останалите участници в престъпното сдружение изобщо не е намерило отражение във въззивния акт, поради което е неясно за касационния съд, а също и за жалбоподателя, въз основа на какви факти и в резултат на кои конкретни доказателства е прието за установено, че участниците, в т.ч. и подс.Д. са имали познание за целите на групата. Безспорно, в делото се съдържат данни, че свидетелите Р. С., Т. И., Е. Х., Д. В. и А. Х. са сключили споразумения, одобрени от съда, съгласно които същите са признати за виновни и осъдени за извършено от всеки от тях престъпление по чл.321, ал.3,пр.2,т.2, вр. ал.2 от НК.По този ред е приключило и наказателното преследване срещу А. Д., която е призната за виновна и осъдена за това, да е ръководила престъпното сдружение с посочените участници.Сключването на споразумение от част от обвинените лица за

участие в организирана престъпна група и на техния ръководител обаче, има силата на присъда само по отношение на тях, но не и по отношение на останалите подсъдими, за които производството продължава по общия ред. Виновно поведение на последните, водещо до осъждането им по повдигнатото обвинение, следва да бъде доказано по несъмнен и категоричен начин и не може да почива на предположения, както е в настоящия случай.

По нататък, от изложението на въззивния съд не става ясно изведена ли е и евентуално как и от какъв източник констатацията за наличието на предварително планиране на престъпленията по чл. 234 НК между подсъдимия Д. и останалите участници в престъпна група, съществувало ли е разпределяне на задачи, на периметъра на действие, извършвано ли е организиране на дейността чрез общо набавяне на необходимите средства за изпълнението на конкретните деяния, стигало ли се е до вземане на общо решение за оказване на взаимна помощ при изпълнението на тези деяния, по намирането на клиенти и пр., за да се обоснове онази предварително създадена организационна връзка между тях, онази по-висока степен на организираност, съгласуваност, координираност на волите и действията на участниците, които са характерни за организираната престъпна група и които я отграничават от обикновеното съучастие. Вместо всичко това въззивната инстанция се е задоволила да посочи теоретични постановки във връзка със състава на чл. 321 от НК, без да държи сметка, че те имат значение само когато по делото са пределно ясни и несъмнено установени елементите по чл. 93, т. 20 от НК - „структурирано трайно сдружение”, на „повече от три лица”, цел на групата - съгласувано извършване на престъпления, наказуеми с лишаване от свобода повече от три години”. За разлика от обикновеното съучастие, между участниците в ОПГ, задължително следва да има съгласие за създаване на необходимата организация за извършване на такива деяния, да е формирана обща воля за тяхното извършване. Това означава, че когато обвинението е за участие в ОПГ, както е в настоящия случай, е необходимо да бъде установено, че субектите са обвързани в определени взаимоотношения с останалите членове, ангажирали са се със създаване на организация или изпълнение на определени ангажименти, така че да се постигне предварително определената цел на сдружението. Затова, съдът е бил задължен на базата на задълбочен и прецизен анализ на доказателствената съвкупност да защити убедително изводите си по фактите, включително и тези за участието на подс. Д. в организираната престъпна група. С тази задача, контролираният съд не се е справил. Мотивите относно инкриминираната по този пункт престъпна дейност са пестеливи до степен, сочеща на липса на аргументация по отношение на коментирания престъпление.

Според въззивния съд, участието на подс. Д. в престъпното сдружение се установява от доказателствените средства. В тази връзка е изброил показанията на свидетелите А. Х., А. К., Д. В. и Т. И. /участници в ОПГ/, Д. П., Д. Г. и И. Т., посочил е писмените доказателства и веществените доказателствени средства, като обосновава този извод. Това позоваване по никакъв начин не представлява очертаване на прояви на подс. Д., които могат да се третират като участие в организирана престъпна група. Не е направено усилие да се конкретизира кой точно доказателствен факт, възпроизведен в показанията на коментирания свидетели обосновава съществуването към м. юли 2014 г. на обединяващо посочените лица формирование, чието съществуване е било ориентирано към извършване на престъпления по чл. 234 НК, съотв. кои конкретно са установените от тези свидетели

факти, позволяващи конкретно подс.Д. да се третира като част от структура на организираната престъпност след посочения период от време до 14.12.2017г. Във връзка с гласните доказателствени средства следва да се отбележи на първо място това, че въззивният съд се е задоволил само да ги изброи и пресъздаде /чрез преразказ на част от съдържанието им/, като липсва каквото и да е изложение във връзка с дължимия анализ и оценка на същите, както и на взаимовръзката им с останалите доказателствени материали. По същественото обаче е друго, а именно: че в ползваните от въззивния съд показания на свидетелите А. Х., А. К., Д. В. и Т. И. не се съдържа информация относно редица фактически обстоятелства, значими за съставомерността на деянието по чл. 321 от НК - времеви период на действие на групата, нейната цел, конкретното поведение на подс.Д. като участник в нея. Така, за жалбоподателя и за касационния състав остава неизвестна доказателствената основа за описаните на л.4-7 от мотивите на решението фактически обстоятелства, свързани с присъединяване на подс.Д. през м.юли 2014 г. към формираната и ръководена от А.. Д. Д. и А.И. К.. организирана престъпна група и участието му в нея до 14.12.2017 г. Не е ясно също така, въз основа на какви доказателства е прието за установено, че той е имал познание за останалите участници в групата, за нейните цели- закупуване на спирт и цигари без бандерол от склада на св.К., находящ се на територията на складова база „Х.“ ЕООД в гр.Пловдив и последващата им реализация, както и за отредената му роля да подпомага дейността на св.А. Д.. Очевиден е при този подход сериозният дефицит на конкретно съдържание в проверявания съдебен акт и каквото и да е яснота за начина, по който постановилият го съдебен състав е достигнал до извод за участие на подсъдимия Д. в организираната престъпна група в инкриминирания период.

В опит да отговори на защитното възражение, според което показанията на посочените свидетели следва да бъдат изключени от доказателствената маса, тъй като имат характеристиките на оговор, въззивният съд се е позовал на сведенията, които са дали свидетелите Д. П., Д. Г. и И. Т., спрямо които е приложен същият подход на преразказ, а не на анализ. Този опит не е бил успешен, доколкото в тях също не се съдържа информация за поведение, респ. действия на подс.Д., които да го определят като участник в ОПГ и да покажат, че той се е подчинявал именно на постигнатата между него и останалите участници в престъпното сдружение обща воля да вършат престъпления по чл.234 от НК. Това е така, защото, в показанията на Д. П. е налична информация само за еднократна среща с подсъдимия; в тези на св.И. Т. се съдържат сведения за дейността на св.А. Д., изразяваща се в доставяне на спирт в заведението на свидетеля общо четири пъти - през месец септември 2016г., месец март, май и ноември 2017г., в които случаи „шофьор е бил синът й – подс.Д. Д.“, а в тези на св.Д. Г. се съдържа информация за дейността на св.А. Д., а тази на подсъдимия е описана от свидетелката като транспортна, без да се посочва в кой период е била реализирана, нито пък с каква интензивност. По този начин, коментираното основно защитно възражение не е получило обосноваване и задълбочен отговор. Изцяло извън вниманието на въззивния съд са останали възраженията на защитата за допуснати от първия съд нарушения на 281, ал.8 и чл.18 от НПК, на които не е даден никакъв отговор.

Изложеното е достатъчно за да очертае липсата на яснота за начина, по който съдът е формирал фактическите си констатации за реализираното от

подсъдимия Д. противоправно поведение, квалифицирано съответно като участие в ОПГ, като в същото време не е отговорил и на възраженията на защитата в тази посока.

По възраженията, относими към обвинението по чл. 234, ал.2, т.2, вр. ал.1, пр.2 НК:

Отправените с въззивната жалба възражения срещу аналитичната дейност на първия съд, поставена в основата на фактическите и правни изводи, довели до осъждането на подсъдимия Д. по посочения престъпен състав не са намерили отражение в проверявания съдебен акт. Въззивният съд не е извършил собствен анализ и оценка не само на оспорените от защитата доказателствени източници, но и на останалите доказателства, относими към инкриминираната по този пункт престъпна деятелност. Съдържанието на въззивното решение сочи, че аналитичната дейност на контролирания съд е сведена единствено и само до изброяване на събраните от първия съд доказателства и до преповтаряне на част от направените фактически констатации, без да е ясно последните въз основа на какви доказателствени източници са изведени. Т.е. на практика, такава дейност въззивният съд не е реализирал.

Контролираният съд е бил изключително пестелив и при изграждане на правните си изводи по този пункт от обвинението, като последните са сведени единствено и само до преповтаряне на първоинстанционните такива. Пестеливият подход на въззивния съд е довел до неясно, а на места и противоречиво изразена воля, тъй като е налице разминаване между приетото по фактите и изводите по правото, доколкото обвинението по този пункт е за деяние, извършено при предварителен сговор.

В обобщение на изложеното по-горе, проверявания съдебен акт е постановен в отклонение на процесуалните изисквания по чл.13, чл. 14 и чл.339, ал.2 от НПК. Констатираните нарушения налагат задължителната му отмяна и връщане на делото за ново разглеждане на друг състав на Военно-апелативен съд. Едва след като въззивния съд се ангажира със задълбочен и съдържателен отговор на възраженията на защитника за неправилна оценка на събраните по делото доказателства във връзка с обвинението по чл. 321 НК и това за вторичната престъпна деятелност по чл.234, ал.2 от НК и след като формулира обосновани от доказателствата фактически изводи във връзка с тези обвинения ще бъде възможно осъждането на правилното приложение на материалния закон, както и справедливостта на наложените наказания, ако след отстраняване на констатираните процесуални нарушения се достигне до извод за съставомерно поведение на подсъдимия по възведените му обвинения. Поради тази причина, по отношение на доводите, ангажиращи касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК, настоящият състав не би могъл да изрази позиция по същество, предвид констатациите за допуснатите съществени процесуални нарушения, опорочили изграждането на вътрешното убеждение на въззивния съд.

Ето защо, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, на основание чл. 354, ал. 3, т. 2, вр. с ал.1, т.5 от НПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 26 от 08.12.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 41/2021 г. по описа на Военно-апелативен съд и ВРЪЦА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд, от стадия на съдебно заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: